
ATSIZ
www.atsizcilar.com
YOLLARIN
SONU

YAKARIŞ 1

Anlamayız hayatı felsefeyle, ilimle;
Hayat çelik ellerle atılan zar olmalı.
Rahat yatakta ölmek acep olmaz mı çile?
Kanlı sınır boyları bize mezar olmalı.

Âşık nasıl bulursa iç açan bir serin su
Sevdiği bir güzelin som yalaz dudağında,
Sönecektir bizim de gönlümüzün tamusu
Tanrıların gezdiği yüce Tanrı Dağında.

Tanrı Dağı! Tanrılar, tanrılaşanlar dağı!
Orda on üç asırdır bizi bir gözleyen var.
Savaş türküleriyle aylı kızıl bayrağı,
Kefensiz ölülerin ruhunu özleyen var.

Ulu Tanrı! Kür Şad'ın yenilmeyen ruhunu
Yüce Tanrı Dağında daha biraz barındır!
Geleceğiz yakında! Yarın bütün oralar
Demir bileklerdeki çelik kılıçlarındır!

Tasamı dır yakarsa bir kurşun kalbimizi?
Ne çıkar süngülerle delinirse bağrımız?
Bu kurşunlar, süngüler öldüremezler bizi,
Belki diner onlarla ezeli kalp ağrımız.

Gözümüzde bir hasret parlayarak düşünce,
Toprak ana elbette bize açar kolunu.
Onun kadar düşünmez bizi hiçbir düşünce,
Kendi koynunda saklar can veren her oğlunu.

Yurt ve şeref uğrunda sen seril de toprağa
Varsın hiçbir dudakta anılmasın er adın!
Kan sızarak göğsünden huzuruna varınca
Istırâbı dinecek belki o gün Kür Şad'ın.

Gam mı ceylân gözlüler bizlere yâr olmasa?
Yeter ki kılıçlarla süngüler yâr olmalı.
Rahat yatakta ölmek sanki değil mi tasa?
Savaş ve er meydanı bize mezar olmalı.

YAKARIŞ 2

Bir gün olur, elbette eski beğler dirilir;
Yine kılıç kuşanır tarihteki paşalar.
Yine şanlar alınıp nice canlar verilir,
Yiğit akınımızdan yine dünya şaşalar.

"Türk tarihi" denilen kahramanlık şiirini
Yeniden yazmak için harcayacağın kandır.
Mısralar, içinde en güzel ve derini
Batıda "Niğbolu", doğuda "Çaldıran"dır.

Yine Batılıların üçüncü Kosova'da
Topraklara sereriz, bir değil, birkaçını.
Çekilince kılıçlar yeniden Haçova'da
Paramparça ederiz Cermenliğin haçını.

Yine ufka açılır şanlı korsanlarımız,
Bir Türk gölü yaparlar Akdeniz'in içini.
Acı acı gülerek bugün susanlarımız.
Yarın rezil ederler Romalı'nın piçini

Genç Fatih'in ordusu yine tekbir alınca
Söndürürüz kâfirin Meryem Ana mumunu.
Haritadan sileriz Tuna'ya at salınca
Ulah'ını, Sırp'ını, Bulgar'ını, Rum'unu.

Gövdesini elbette döndürürüz kalbura
Bir geçerse Moskof'un elimize yakası.
Çanakkale önünde yine kopar bir bora
Süngümüzle bozulur İngiliz'in cakası...

Yiğit Harbiyeliler! Öğrenin dersinizi:
Kahraman göz kırpmadan düşmana saldırandır.
Vazifeniz: Kanije, Silistire, Pilevne,
Niğebolu, Kosova, Malazgirt, Çaldıran'dır.

Yarın Yavuz dirilip bize buyruk verince
Kızgın kum çöllerini yeni baştan aşarız.
Kanlarımız sebildir; akıtarak hepsini
Belirsiz mezarlarda anılmadan yaşarız...

YOLLARIN SONU

Bugün yollanıyorken bir gurbete yeniden
Belki bir kişi bile gelmeyecektir bize.
Bir kemiğin ardında saatlerce yol giden
İtler bile gülecek kimsesizliğimize.

Gidiyorum: Gönlümde acısı yanıkların...
Ordularla yenilmez bir gayız var kanımda.
Dün benimle birlikte gülen tanıdıkların
Yalnız bir hatırası kaldı artık yanımda.

Yufka yüreklilerle çetin yollar aşılmaz;
Çünkü bu yol kutludur, gider Tanrı Dağına.
Hâlbuki yoldaşını bırakıp dönenlerin
Değişilir topu da bir sokak kaltağına

İster düşün... Kendini ister hayale kaptır...
Uzar, uzar, çünkü hiç sonu yoktur yolların.
Bakarsın aldanmışsın, gördüğün bir seraptır
Sevimli bir hayale açılırken kolların.

Ey doğunun alnımı serinleten rüzgârı!
Ey karanlıkta bana arkadaşlık eden ay!
Arzularım bir oktur, aşar ulu dağları.
Düştüğü yer uzakta "DİLEK" adlı bir saray.

O sarayda bulunca tanrılaşan erleri
Artık gözüm arkaya bir daha dönmeyecek.
Hepsi sussa da "Kür Şad" uzatarak elini:
"Hoş geldin oğlum ATSIZ, kutlu olsun!" diyecek.

TOPAL ASKER

Ey saçları "alâgarson" kesik hanım kız!
Gülme öyle bana bakıp sen arsız arsız!

Bacağımla alay etme pek topal diye.
Bir sorsana o topallık nerden hediye?

Sen Şişli'de dans ederken her gece, gündüz,
Biz ötede ne ovalar, çaylar, ne dümdüz

Yaylaları geçtik, karlı dağları aştık;
Siz salonda dans ederken bizler savaştık.

Ey dudağı kanım gibi kıpkırmızı kız,
Gülme öyle bana bakıp sen arsız arsız!

Olan işler dimağını azıcık yorsun!
Biliyorum elbisemle eğleniyorsun;

Biliyorum baldırını o kadar nazla
Örten bir tek ipek çorap kıymetçe fazla

Benim bütün elbisemden... Hatta kendimden.
Biliyorum: Çünkü bugün şu dünyada ben

Neyim? Bir hiç... İşe güce yaramaz, topal...
Sen sağlamsın, senin hakkın, dünyadan zevk al:

Çünkü orda düşmanlarla boğuşurken biz
Siz muhteşem salonlarda şarap içtiniz!

Ey gözünün rengi bana yabancı güzel,
Her yolcunun uğradığı ey hancı güzel!

Sen yabancı kucaklarda yaşarken her gün
Yapıyorduk biz de kanla, barutla düğün.

Sen o sıcak odalarda cilveli, mahmur
Dolaşırken... Biz de tipi, fırtına, yağmur,

Kar altında kanlar döktük, canlar yıprattık;
Aç yaşadık, susuz kaldık, taşlarda yattık.

Sen açılmış bir bahardın, biz kara kıştık;
Bizden üstün ordularla böyle çarpıştık...

Gülme öyle bana bakıp pek arsız arsız
Sen ey dışı güzel, fakat içi çamur kız!

Sana karşı haykıranı, mecbursun, dinle;
Bugün hesap göreceğiz artık seninle:

Ben cephede geberirken, geride vatan
Aşkı ile bin belâlı işe can atan

Anam, babam, karım, kızım eziliyorken
Dağlar kadar yük altında... Gel, cevap ver, sen

Bana anlat, anlat bana, siz ne yaptınız?
Köpek gibi oynaştınız, fuhşa taptınız!

Anavatan boğulurken kıpkızıl kanda
Yalnız gönül verdiniz siz zevke, cazbanda...

Ey nankör kız, ey fahişe unutma şunu:
Sizin için harb ederken yedim kurşunu.

Onun için topal kaldı böyle bacağım,
Onun için tütmez oldu artık ocağım.

Nazlı nazlı yatıyorken sen yataklarda
Sallanarak ölü kaldık biz bataklarda.

Kalbur oldu süngülerle çelik bağrımız,
Bu amansız boğuşmada öldü yarımız,

Ya siz nasıl yaşadınız? Bizim kanımız
Size şarap oldu sanki... Şehit canımız

Güya sizin mezenizdi! Yiyip içtiniz;
Zıpladınız, kudurdunuz arsız, edepsiz!

Gerçi salonlarda senin "yıldız"dı adın,
Hakikatte fahişesin ey alçak kadın!

Ey allıklı ve düzgünlü yosma bil şunu:
Bütün millet öğrenmiştir senin fuhşunu.

Omzunda neden seni fuzulî çeksin?
Kinimizin şiddetiyle gebereceksin!

KAHRAMANLARIN ÖLÜMÜ

(İTHAF)

(Şehit Tayyareci Kurmay Yüzbaşı KÂMİ'nin büyük hâtırasına)

Gerilir zorlu bir yay
Oku fırlatmak için;
Gece gökte doğar ay
Yükselip batmak için.
Mecnun inler, kanını
Leyla'ya katmak için.
Cilve yapar sevgili
Gönül kanatmak için.
Şair neden gam çeker?
Şiir yaratmak için.
Dağda niçin bağırılır?
Feleğe çatmak için.
Açılır tatlı güller
Arılar tatmak için.
Göğse çiçek takılır
Solunca atmak için.
Tanrı kızlar yaratmış
Erlere satmak için.
İnsan büyür beşikte
Mezarda yatmak için.
Ve............................
Kahramanlar can verir
Yurdu yaşatmak için...

TOPRAK - MAZİ

Gel arkadaş, gel seninle az dertleşelim;
Okuyarak hayat denen koca kitabı
Gönüldeki yaraları biraz deşelim.

Gömdüm kara topraklara melekten iyi,
Perilerden nazlı, güzel bir sevgiliyi.
Derin derin sızlıyor gönlümde yaram,
Bana artık her saadet olmuştur haram.

Beni sardı kefen gibi mâzinin tülü,
Yere batsın bu toprakla bu korkunç mâzi!
Orda çünkü sevgilimle sevgim gömülü...

Hey arkadaş! Sözünü bil, hem kendine gel,
Bahtiyarlıklara olmaz ölümler engel.
Bir sevgili kızı senden aldıysa toprak
Buna katlan, toprak için çünkü bu bir hak!
Hem yaratan, hem büyüten topraktır bizi,
Üzerinde işitiriz ilk ninnimizi;
Fışkırttığı serin sular bize can verir!
Ormanları gönlümüze heyecan verir.

Hey arkadaş! Sende insaf duygusu yok mu?
Sana her şey veren, seni büyüten toprak
Senden bir tek kız aldıysa acaba çok mu?

Doğup ölmek... Millet için bunlar bir hızdır.
Toprak bizim beşiğimiz, mezarımızdır.
Toprak bizim anamızdır... İnsan yasına
Kapılarak nasıl söver öz anasına?

Hakikât ne şu göklerin derinliğinde,
Ne suların şairane serinliğinde...
Aristo'nun mantığında zerresi yoktur,
Pisagor'da, Eflâtun'da nebzesi yoktur.
Mefkûreler âleminde olunca kıtlık
Kafaların içerisinde başlar çıfıtlık;
Bir budala "zulüm yeter" diye haykırır,
Bir it çıkar, "proleter" diye haykırır!
Bir hayvanda hâkim olur cinsî heyecan,
Froyd denen Yahudi'ye gider, verir can...
Kimi kördür... Kendisine büyük gelir pek
Lenin denen o maskara vatansız köpek...

O ne felsefenin, ne de dinin hiçinde,
O, toprağın asırlardan beri içinde...
Hakikâti bulmak için onu eşmeli,
Yükselmekten bir şey çıkmaz, derinleşmeli.
Göğe doğru yükselenler bir gün yorulur,
Derinleşen, hakikâti toprakta bulur.
Şu ne başı, ne de sonu olmayan toprak
Gömdüğümüz vücutlardan gıda alarak
Bize hayat, bize tarih, mâzi yaratır.
Mâzi köhne kitap değil şanlı bir satır...

Mâzi ırkın yarattığı coşkun bir seldir,
Mâzi bizim alnımızı göğe yükseltir,
Geçmişlerin gecesinden ışık alırız.

Bir düşünsen mazideki olan işleri
Hâdisatın büyüklüğü seni şaşırtır.
İstersen gel yâd edelim o geçmişleri...

Kaynar elbet damarında hâlis Türk kanın,
Damarında çünkü kanı var "Atillâ'nın,
Avrupa'nın her ırkından toplanan ordu
Onu Galya ovasında zorla durdurdu.

İradesi yenilmeden sinirle ete
Vatan için karısını bırakan "Mete",
Yasa için kardeşini öldüren "Çingiz",
Yeryüzünde bırakmadan küçücük bir iz
Geçip giden milyonlarca adsız kahraman,
Ki her biri bugün bize vermededir şan,
Bu erlerin cisimleri toprakta kaldı,
Ve adları tarihte bir şanlı yer aldı...
Hangisini hangisinden üstün tutmalı?
Her birisi bu toprağın, bu ırkın malı...
"Tonyukuk" un gizlenmiştir dehâ kanında,
Bismark onun at uşağı olmaz yanında...
"Alp Arslan"la "Kılıç Aslan" şanlı bir fasıl,
Avrupa'yı rezil eden "Yıldırım"... Nasıl?
Düşünsene ne biçim bir kahraman erdir
Ankara'da Yıldırım'ı eriten "Demir"...
Bu kadar mı? Bu saydığım ancak birkaçı
Katerin'le neler yaptı acep "Baltacı"?
Anafarta cephesinde kim durdu en son?
İlk dayağı kimden yedi kuduz Napolyon?

Sevdiğin kız şu toprağa eğer girdiyse,
Sen toprağı eskisinden fazla benimse.
Bil ki toprak ebediyen senin olmuştur...

Bu dünyada bizim bir genç kızı sevmemiz
Filhakika gayet doğru, hem de çok temiz
Bir gayedir... Fakat bunun hududu dardır...
Sevgiliden sevgili bir mefkûre vardır.
Bir kız solar yahut senin tükenir aşkın;
İnsan kalmaz uzun zaman neşeli, taşkın...
Ya mefkûre? Ebediyet onunla birdir,
Kişioğlu müebbeden ona esirdir.

En mukaddes iki ‘‘var’’a böyle söversen,
Toprak ejder, mazi kanlı bir gece dersen,
İleriye bakamazsın, gözün kamaşır.
İstikbali kucağında bu mazi taşır...
Arkasında olmasaydı şanlı bir mâzi
Bu milletten çıkar mıydı bir büyük Gâzi?
Kara toprak yine bizden gıda almasa
Kalır mıydı aramızda bir töre, yasa?
Mâzi bizim atamızdır, toprak anamız.
Biri bizi yetiştirir, biri verir hız.
Bu toprağa nasıl dersin kara bir ölü
Ki bağrında bütün şanlı ecdat gömülü.
Yabancılar bir gün yine akın ederse
Ve zaferi kendisine yakın ederse
Sevgilimi aldı diye bu kara toprak
Tarihin ün meydanından uzak kalarak
O toprağın uğruna sen can vermez misin?

Bu maziyle bu toprağa küfürden sakın,
Kendine gel, iradeni üstüne takın!
Savaşları, töreleri, yasalarıyla,
Zaferleri, bozgunları, tasalarıyla
Mâzi ırkın yarattığı bir şaheserdir...

Hey arkadaş! Sapıtmışsın, doğru yola gir;
Hakkı neyse ver mâziyle kara toprağın...
Onlar değil efsâneyle cansız bir yığın!

Bu ikisi ebediyen kutlanacaktır...
Ve bunları inkâr eden, bil ki, alçaktır...

SARI ZEYBEK 1

Şu dağların meşeleri karanlık,
Etekleri olur çayır çimenlik
Kızanlarla burda eder yarenlik,
“Sarı Zeybek şu dağlara yaslanır,
Yağmur yağar, pusatları ıslanır.”

Sarı Zeybek şu dağların eridir,
Dağlar onun bütün yoğu varıdır.
Kendi sarı, bindiği at dorudur;
Attan inip şu dağlara yaslanır,
Gözü dalar, bakışları puslanır.

Sarı Zeybek dağdan dağa taşınır,
Taşınır da yüce dağlar aşınır.
Mola verip Gökçen kızı düşünür;
Efe dağdan köye doğru seslenir,
Yosma Gökçen sesi duyar, süslenir.

Sevmesin mi Sarı Zeybek Gökçen’i?
Yüzü melek, saçı ipek Gökçen’i?
Bütün Aydın elinde tek Gökçen’i?
Kız sevmeyen erin gönlü paslanır,
Paslanırda imil imil yaslanır.

Padişahın kulağına varırsa,
Tutun diye devlet emir verirse ,
Üç yüz atlı, beş yüz yaya yürürse
Dağlar, taşlar barut ile sislenir,
Ölen ölür, anaları yaslanır.

SARI ZEYBEK 2

Candarmalar genç efeyi sardılar,
Kırk ölümden beğendiğin sordular;
Kızanları bir bir yere serdiler.
Sarı Zeybek kara sürmez şanına,
Erlik için kıyar kendi canına.

Nasıl olsa uçar da can, kalır ten;
Bir ah tuttu şu dağları derinden.
Sarı Zeybek vuruldu üç yerinden.
“yazık olsun Telli Doru şânına,
Eğil de bak mor cepkenin kanına”.

Sarı Zeybek gün batarken vuruldu.
Nabızları yavaş yavaş duruldu,
Gözlerine kara perde gerildi
Yiğit başı düşüp kaldı yanına,
Bakmaz oldu mor cepkenin kanına.
Sarı Zeybek öldü sanma, diridir;
O, dağların yine eşsiz eridir,
Bütün kızlar atık onun yâridir.
Vurulmuştur hepsi onun ününe.
Can atarlar şimdi gerdek gününe.

Sarı Zeybek şimdi artık masaldır,
Sanma yıllar şerefini azaltır.
Yiğitlerin dillerinde meseldir.
Er kişiler kıyar da öz canına
Bir damlacık leke sürmez şanına...

DAVETİYE

Ey Benito Mussolini! Ey gayet yüce,
İtalyanlar başvekili muhterem Duçe!
Duydum ki, yelkenleri edip de fora
Gelecekmiş orduların yeşil Bosfora.
Buyursunlar... Bizim için savaş düğündür;
Din Arab'ın, hukuk sizin, harp Türklüğündür.
Açlar nasıl bir istekle koşarsa aşa
Türk eri de öyle gider kanlı savaşa.
Hem karadan, hem denizden ordular indir!
Çarpışalım, en doğru söz süngülerindir!
Kalem, fırça, mermer nedir? Birer oyuncak!
Şaheserler süngülerle yazılır ancak!
Çağrı Beğ'le Tuğrul Beğ'in kurduğu devlet
İtalyalı melezlerden üstündür elbet;
Bizim eski uşakları al da yanına
Balkanlardan doğru yürü er meydanına;
Çelik zırhlı kartalları göklere saldır...
Fakat zafer, sizin için söz ve masaldır...
Dirilerek başınıza geçse de Sezar
Yine olur Anadolu size bir mezar.
Belki fazla bel bağladın şimal komşuna,
Biz güleriz Cermenliğin kuduruşuna,
Tanıyoruz Atilla'dan beri Cermeni,
Farklı mıdır Prusyalı yahut Ermeni?
Senin dostun Cermanya ya biz Nemse deriz,
Bir gün yine Beç(*) önünde düğün ederiz.

Söyle, kara gömlekliler etmesin keder;
Ölüm-dirim savaşımız bir gün mukadder!
Gerçi bugün eskisinden daha çok diksin;
Fakat yine biz Osmanlı, sen Venediksin!
Tarihteki eski Roma hoş bir hayaldir,
Hayal bütün insanlarda olan bir haldir.
Bu hayaller zamanları hızla aşmalı,
Gök Türkler'le Romalılar karşılaşmalı!
Görmüyorsan gönlümüzün içini, körsün!
Kılıçlarımız kınlarından çıkmaya görsün!

Top sesleri, bomba sesi bize saz gelir;
17'ye karşı 44 milyon az gelir.
Arnavut'u yendim diye kendini avut,
Yiğit Türk'le bir olur mu soysuz Arnavut?
Kayalara çarpmalıdır korkunç türküler!

Dalmalıdır gövdelere çelik süngüler!
Sert dipçikler ezmelidir nice başları!
Ecel kuşu ayırmalı arkadaşları!
En yiğitler serilmeli en önce yere!
Kızıl kanlar yerde taşıp olmalı dere!
Ülkü denen nazlı gelin erde şan ister!
Büyük devlet kurmak için büyük kan ister.
Damarında var mı senin böyle bol kanın?
Türk'ün kanı bir eşidir lavlı volkanın!
Tarihteki eski Roma hoş bir hayaldir,
Kurulacak yeni Roma boş bir hayaldir,
Karşısında olmasaydı şanlı "Türk Budun"
Belki gerçek olacaktı bir gün umudun,

İnsanoğlu ümitlerle dolup taşmalı,
Aryalarla Turanlılar karşılaşmalı.
Tabiatın yürüyüşü belki yavaştır;
Hız verecek biricik şey ona savaştır!
Keskin olur likörlerden ayranla kımız,
Karnera'yı yere serer Tekirdağlımız.
Yurdumuzun çok tarafı olsa da kuru
Makarnadan kuvvetlidir yine bulguru...
Biz güleriz Façyoların felsefesine,
Dayanır mı kırkı bir tek Türk efesine?
Bizim yanık Fuzuli'miz engin bir deniz!
Karşısında bir göl kalır sizin Dante'niz!
Bizler ulu bir çınarız, sizler sarmaşık!
"General"ler "Paşa" larla atamaz aşık!

Ey İtalyan başvekili! Ey Musolini!
İki ırkın kabarmalı asırlık kini...
Hesabını göreceğiz elbette yarın
Yedi yüzlü, yedi dilli İtalyanların!

Irkınızı hiçe saydı Hazreti Fatih.
Biraz daha yaşasaydı Hazreti Fatih
Ne Venedik kalacaktı, ne Floransa...
Hoş geldiniz diyecekti bize Fransa!
Haydi, hamle kafirindir... İlkönce sen gel
Ecel ile zaman bize olmadan engel!
Burada tanklar yürümezse etme çok tasa;
Süngülerle çarpışmadır savaşta yasa.
Olma öyle sinsi çakal yahut engerek!
Bozkurt gibi, kartal gibi dövüşmek gerek!

Kılıç Arslan öldü sanma, yaşıyor bizde!
Atilla'nın ateşi var içimizde!
Kanije'nin gazileri daha dipdiri!
Sınırdadır Plevne'nin kırk bir askeri!
Edirne'de Şükrü Paşa bekliyor nöbet!
Dumlupınar denen şeyi bilirsin elbet!
Şehitlerden elli milyon bekçisi olan
Aşılmaz bir kayadır bu ebedi vatan!

Beç (*) Eski Osmanlılarca Viyana

YARININ TÜRKÜSÜ

Arkadaşlar, haydi artık saflar dizilsin!
Uzak, yakın ufuklardan koşup gelerek
Belde çelik kılıç, içte çelikten yürek
Taşıyanlar saflardaki yerini bilsin!

Bir çığ gibi yürüyelim gözler ilerde;
Keder, elem her ne varsa geride kalsın!
Tehlikeler duman gibi tüterken yerde
Arkadaki her düşünce sönüp ufalsın.

Kahramanlar yürük gider ölüme karşı,
Bir sevgili gibi onu basar bağrına!
Bak, uzaktan çalınıyor bir zafer marşı,
Yürüyelim şu doğmakta olan yarına...

Sen ne kadar güzel şeysin, ey şanlı ölüm!
Bizim bütün talihimiz sende saklıdır.
Ey dünyada her yiğide nişanlı ölüm,
Zevki sende arayanlar elbet haklıdır.

Köprüköy'den, Plevne'den gelen ses nedir?
Çanakkale şehitleri dirildiler mi?
Çocuklarda yeni doğan bu heves nedir?
Kocamışlar bir sır için gençlik diler mi?

Saflarımız seyrelse de yine ileri!...
Düşenlerin kanlarından doğar bir şafak!
Haydi, sarsın yeri, göğü cenk türküleri;
Kanımızla burada yarın güller açacak.

TÜRK KIZI

Pınar başına geldi
Bir elinde güğümü;
Çattı yay kaşlarını
Görünce güldüğümü,
Bağlamıştı gönlümü
Saçlarının düğümü.
Bilmiyordum bu örgü
Acaba bir büyü mü?

Sordum: Nerdedir yerin?
Nedir senin değerin?
Yedi kral vurulmuş,
Ne bu ceylan gözlerin?
Hangisine varırsın
Bu yedi ünlü erin?
Şöyle dedi bakarak
Göklere derin derin:

Kralların taçları
Beni bağlar büyü mü?
Orduları açamaz
Gönlümdeki düğümü.
Saraylarda süremem
Dağlarda sürdüğümü.
Bin cihana değişmem
Şu öksüz Türklüğümü...

KÖMEN

Analım Tunga Er efsanesini;
Duyalım geçmişin erkek sesini.
Bürüyüp Tanrıdağ'ın çevresini
Yine Gök Türk olalım... El kuralım.

Ötüken-Yış durak olsun da bize
Yürüsün ordular oradan denize.
Çinli baş vermese, gelmezse dize
Kağanın buyruğu vardır: Vuralım.

Anlatılmaz, yüce bir erdem olan
Bu akınlarda bulunmaz yorulan.
Günü geldikçe de bizden sorulan
Kan ve can vergisi olsun...Verelim!

Ülkü uğrunda gönüller delidir.
Kişiler ülkü için ölmelidir.
Tanrı'nın insana değmiş elidir
Şu ölüm adlı güzel şey... Saralım.

Hiç düşündün mü niçindir yaşamak?
Bir görev yapmak içindir yaşamak.

Er kişiysen görevin neyse, başar.
Zevke, eğlenceye hayvan da koşar.

Görüyorsun nice hayvan yığını
Ki yapar sadece hayvanlığını.

Fakat onlar bile kendince yine
Tükürürler Kadeş'in itlerine.

O nasıl olmalı bir ruhu ölü,
Ya da bir canlı, fakat kahpe dölü

Ki sanır durduğu yer it inidir,
Oysa bir şanlı şehitler sinidir.

O fuhuş uzmanı cikletli dişi,
Dişinin en kötü, en köhnemişi,

Kaplamış ruhunu çirkef yosunu,
Hiç umursar mı şehit ordusunu?

Var mıdır onca tivistin ötesi?
Adı üstünde: Köpek sosyetesi!

Yok sayıp sen de bu ruhsuz sürüyü
Kılavuz yap ebedi Gök Börü'yü.

Çıkarıp Ergenekon'dan ulusu
Türk'ü kılsın yine dünya ulusu.

İzleyip Gök Börü'nün gölgesini
Gezelim gel o Kömen ülkesini.

Gönlümün özlemi yerdir orası,
Gürler ufkunda yiğitlik borası.

Orda erdem gözükür, başkası çıkmaz alana.
Kapanıktır kapılar her kovu, her bir yalana.

Orda erler: Kimi arslan, kimi parsın eşidir.
Orda kızlar: Güneşin kendi, ayın on beşidir.

Uğramaz ufkuna asla o yerin yüz karası;
Orda yoktur ne siyaset, ne fikir maskarası.

Yaşamaz öyle bir ortamda küçüklük, kötülük;
Bir alaydan daha üstün savaşır orda bölük!

Sungurun uçtuğu yerlerde barınmaz yarasa
Ve bütün dirliğin üstünde yürür sade yasa...

Bir düşün başların üstünde kağanlık tuğunu,
Ruh duyar orda ölürken bile Türk olduğunu;

Ölümün zevkini bir süs gibi gönlünde taşır.
Dirilerden daha çok orda şehitler dolaşır.

Bu şehit ordusu varken kuramaz kimse pusu,
Yurt için kan dökülür orda denizler dolusu.

Günümüzden, düşünüp birçok asırlar geriyi
Analım bin kere ölmüş o ölümsüz çeriyi:

Ebedi yiğit!
Adı yok şehit!

Kefenin: Vatan...
Tabutun: Cihan...
Düşünüp övün,

Yaşıyor ünün.

Damarında kan
Bir alev midir?

Yaşaman: Roman;

Ölümün: Şiir.

Sana yok ne taş,
Ne de bir mezar.

Bu hayat: Savaş!
Ebedi uzar.

Eşit olduğun
Şu güneş: Tuğun.

Tabutun: Vatan,

Mezarın: Cihan.

Adı yok yiğit!
Ebedi şehit!..

Onu anmakla görür Türk soyu gökçek Kömeni:
Doludizgin yarışan Tanrıkut'un dört tümeni...

Bin asır geçse de rastlanmaz onun bir eşine,
Buyruk aldım diye ok fırlatıyor evdeşine...

Bidev atlarla kılıp her yolu bir günde yarı
Yıldırımlar gibi dağlardan aşan orduları...

Saygı olsun bu çelik atlıların gök tuğuna,
Tuğu kaldırmış olan orduların başbuğuna.

O nasıl bir yürüyüştür, ne yiğitler katarı!
Kun'u, Gök Türk'ü, Oğuz-Uygur'u, Kırgız'ı, Tatar'ı...

O batırlar ki basıp bağra kucaklar ölümü.
Özgelerden sakınıp kendine saklar ölümü.

Her zaman öyle ağırdır ki yiğitlik kefesi,
Kahramanlar gibi ölmek o günün felsefesi...

Onların sanki başak canları... Durmaz, biçilir...
Toprağın içkisidir kanları, al al içilir.

Tarihin bir olağanüstü ve şahane işi
Kür Şad'ın, Kül Tegin'in, Çağrı Beğ'in ok çekişi...

SELAM

İçim yine sevinçle dolup yanıyor;
Sanki deniz olmuş, dalgalanıyor.

Uzak uzak ülkelerden döndüm seferden;
Yaralarım ağır, fakat mestim zaferden;

Zafer, ümit kaynağının bir çeşmesidir.
Zafer birçok gönüllülerin birleşmesidir.

Gönülleri birleşenler ölse de bir gün
Gök kubbede kalacaktır seslerinden ün.

Gönülleri birleşenler! Selam sizlere!
Uzaklarda dertleşenler! Selam sizlere!

Selam sana hücrelerde benzi solan genç!
Selam sana ey yılları heba olan genç!

İstikbalim gitti diye yaslanma sakın!
İstikbalin değil, ruhun Tanrı'ya yakın!

O yalancı istikbale bir perde indir!
"Gerçek yarın" unutma ki bir gün senindir!

Selam sana yavrusundan ayrılan kadın!
Kim bilir sen gizli gizli nasıl ağladın!

Ne bir damla gözyaşı dök, ne yasla dövün;
Sen yaşarken öksüz kalan yavrunla övün!

Gür sütünle aşladığın erlik cevheri
Yapacaktır onu yarın yaman bir çeri...

Tek bir kadın değilsin sen... Sen bir ocaksın!
Mademki bir adın Atsız, katlanacaksın!

Kafkasya'da can veren bir şehidin kızı
Bir çeliktir... Yüreğinde erir her sızı...

Varsın, bağrın firkatiyle yavrunun yansın...
Yansın, dayan! Çünkü sen de bir kahramansın!

Ey ekmeği alınanlar! Selam sizlere!
Ey rütbesi çalınanlar! Selam sizlere!

Kardeş yahut arkadaştır diye evleri,
Ocakları dağıtılan ülkü devleri!

Selam size! Üstünüzde bütün bakışlar,
Bir gün olur, tarih sizi elbet alkışlar!

Ey ciğeri parçalanan kahpe veremden
Ne beklersin dünyadaki sahte keremden?

Ciğerlerin sönüyorken Tanrı'yı andın;
Tasa etme, gerçekleşir mukaddes andın.

Hepinize sevgilerle coşkun selamlar!
Şehitlerimiz bile sizi belki selamlar

İçtiğiniz ıstıraplar size kımızdır
Bu acılar mazimize selamımızdır.

En tatlı bir hayalimdir bu selam benim
Kırk derece sıcaklıkta erirken tenim...

Çekiyoruz bunalarak fakat ne çıkar?
Ulu Tanrı bir gün elbet bizi yargılar.

Bütün dünya sağırlaşsa o bizi dinler,
O'nun rahmet denizinde ruhlar serinler.

Ey hırçın genç, ey güzel kız! Bırakın yası...
Yeter temiz gönüllerin bizi anması...

Toprak ana uyuturken koynunda bizi
Yarınkiler biçecektir ektiğimizi,

Yeşermesi ektiğimiz tohumun haktır,
İşte o gün ruhlarımız şad olacaktır!

Selam şanlı mazimize! Selam yarına!
Selam zafer ordusunun silahlarına!

Ey geçmişin yiğitleri! Selam sizlere
Ey yarının şehitleri! Selam sizlere!

Siz tarihe yazıyorken şanlı bir satır,
Aranızda bulunacak güleç bir batır;

Atsız oğlu Yağmur denen bu yağız çeri
Atılarak hepinizden daha ileri

Güldürecek babasının yanık ruhunu;
Ruh ve yürek sağırları anlamaz bunu…(1)

Karışınca gövdem yurdun topraklarına
Ruhum uçar ırkımızın bayraklarına,

Varlığın sevgisi onlara taşır;
Kendisi de ay-yıldıza belki karışır.

Bir gün gelip ırkımızın gürbüz erleri
Adım adım dolaşırken kutlu yerleri

''Vaktiyle bir Atsız varmış…'' derlerse ne hoş!
Anılmakla hangi bir ruh olmaz ki sarhoş?

Haydi artık dinsin bütün ıstırapların
Ufuklardan şanlı bir gün doğacak yarın

Güzellikle sıcaklıkla ve ihtişamla...
Kumandasız hazır olup onu selamla!

Gönlündeki yaraların kanını dindir...
Yüzde yüz Türk olduğun gün cihan senindir!

(1) 1946 basımında bu mısra '' Görmeyenler, duymayanlar anlamaz bunu'' şeklindedir.

KAHRAMANLIK

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmektir.
Ölmezliği düşünmek boşuna bir emektir;
Kahramanlık; saldırıp bir daha dönmemektir.

Sızlasa da gönüller düşenlerin yasından
Koşar adım gitmeli onların arkasından.
Kahramanlık: İçerek acı ölüm tasından
İleriye atılmak ve sonra dönmemektir.

Yırtıcılar az yaşar... Uzun sürmez doğanlık...
Her ışığın ardında gizlidir bir karanlık.
Adsız sansız olsa da, en büyük kahramanlık;
Göz kırpmadan saldırıp bir daha dönmemektir.

Kahramanlık ne yalnız bir yükseliş demektir,
Ne de yıldızlar gibi parlayıp sönmektir.
Bunun için ölüme bir atılış gerekir.
Atıldıktan sonra bir daha dönmemektir...

BAHTİYARLIK

Bahtiyarlık ne zafer kısrağına binmektir;
Ne yaşarken dünya uçmağına inmektir.
Şekli olmaz, rengi yok, belirsizdir ve tektir.
Bahtiyarlık: Ömründe bir kere sevinmektir.

Bir karanlık geceye akıyorken bu varlık
Bulunur mu dünyada ebedi bahtiyarlık?
Mükâfatın, yapsan da en büyük bir yararlık
Nihayet zafer adlı bir kısrağa binmektir.

Dört hecelik söz olan “bahtiyarlık”... O bir sır...
Bilmeyecek insanlık bunu daha bin asır.
Bilgi, bolluk, din, para... Hepsi boş, hepsi kısır...
En fazlası bir dünya uçmağına inmektir.

Her şeyin bir şekli var, her derdin bir ilacı...
Türlü türlü yemişler verir dünya ağacı.
Zafer çetin, ilim güç, bozgun kötü, aşk acı.
Hâlbuki bahtiyarlık: Belirsizdir ve tektir.

Bahtiyarlık: Boraca yüce dağları aşmak
Varılmadan ölünen uzak yerlere koşmak,
Tanrı’nın sofrasında mest olarak konuşmak
Ve ömründe bir kere, bir kere sevinmektir...

TÜRKLER'İN TÜRKÜSÜ

Dilek yolunda ölmek Türkler'e olmaz tasa,
Türk'e boyun eğdirir yalnız türeyle yasa;
Yedi ordu birleşip karşımızda parlasa
Onu kanla söndürüp parçalarız, yeneriz.

Biz Tufanı yarattık uyku uyurken Batı,
Nuh doğmadan kişnedi ordularımızın atı.
Sorsan söyle diyecek gök denilen şu çatı :
Türk gücü bir yıldırım, Türk bilgisi bir deniz.

Delinse yer, çökse gök yansa kül olsa dört yan,
Yüce dileğe doğru yine yürürüz yayan.
Yıldırımdan tipiden kasırgadan yılmayan,
Ölümlerle eğlenen tunç yürekli Türkleriz...

MACAR İHTİLALCİLERİ

Akıttılar yine kara toprak üstüne
Kahraman Macarlar şanlı Turan kanını.
Yazdılar yeniden Tarihe en şerefli,
Yiğitlik Destanını.

Yurt için ölümdür, en güzeli ölümün;
Ölümler yaşatır bir ırkın vatanını.
Arpad'ın milleti elbet öldürülemez,
Verse de bin canını.

Bataklık Milleti Moskof sürülerine,
Gösterdi Macarlar Turanlılık şanını.
Binlerce öldüler... Ölmek yenilmek değil,
Yüceltmektir şanını...

DÜN GECE

Dün gece ne kadar güzeldi âlem,
Göklerin şanlı mehtabı vardı.
Sevdânın topraktan taştığı bu dem
Günâh-ı aşkın da sevâbı vardı.

Dağlar birbirine yaslanıyordu,
Kuşlar çiçeklere sesleniyordu,
Tabiat gizlice süsleniyordu,
Eşyada vuslatın serabı vardı.

Gönlümü göklere açmak istedim,
Dağları bağrımda koçmak istedim,
Mehtabı doyası içmek istedim,
Nurunda sevginin şarabı vardı.

“O”nu duydum öten kuşun sesinde,
“O”nu gördüm göğün mor çehresinde,
Ecza-yi hilkatin her zerresinde
Mecnun’un Leyla’ya hitabı vardı.

Kâinat aşk ile gelmişti dile,
Bülbül şiir okuyordu bir gonca güle (*)
Rüzgârın hıçkıran sesinde bile
Sevdanın nağme-i rebâbı vardı.

Bitmeyen yolların oldum yoldaşı,
Dinledim uzaktan munis bir kuşu,
Benimle konuştu ayın on beşi,
Sandım ki bana bir itâbı vardı.

Gözlerim esrar-ı hüsn ile şaşkın
Dolaştım pür-sükûn, bi-huzur, coşkun;
Gönlümde ezeli, lâyemut aşkın
Husuf kabul etmez mehtâbı vardı.

Gönlümde güneşler ve aylar battı,
Yıldızlar derdime yeni dert kattı.
Rüzgârlar otlara beni anlattı,
Her şeyin neşve-i şebabı vardı.

Dün gece tabiat nasıl vakurdu?
Allah'ın da nabzı aşk ile vurdu...
Yollarda bir garip dolaştı, durdu,
Elinde sevdanın kitabı vardı.

(*) Bir hece fazla. Fakat ahengi bozmadığı, saz şairleri geleneğine uygun düştüğü, manaya daha çok yakıştığı için böyle bıraktım.

O GECE

O gece ne kadar güzeldi mehtap,
Gönülden fışkıran nağmeler gibi.
Ruhumu yıkayan bir seldi mehtap,
En tatlı ilk ve son buseler gibi.

O gece o müthiş deniz durgundu,
Ömründe susmayan rüzgâr yorgundu,
En kara gönüller aya vurgundu
Leylâ'yı içinde bulan er gibi.

O gece zevkini duydum hayatın,
Sırrını anladım mükevvenâtın.
Gönlümde yıkılan bir kâinatın,
Sesini işittim giryeler gibi.

O gece hayatım sanki masaldı,
Şuurum o ânın içinde kaldı,
Kalbime ışıktan bir füsun doldu
İnsanı çıldırtan handeler gibi.

O gece felekten bir gece çaldım,
Ömrümde son defa bahtiyar oldum,
Ölürken yaşadım, yaşarken öldüm
Ve sustum, sükûtu besteler gibi.

O gece ne kadar güzeldi mehtap,
Sandım ki ruhumda yükseldi mehtap,
Gönlümü yıkayan bir seldi mehtap,
Rüyada çalınmış buseler gibi.

O gece gönlüm de aya vuruldu,
İçimde küllenen ateş dirildi.
Dünyada ne varsa yere serildi,
"O" kaldı... Kalbimi seyreder gibi.

O gece sevgim bir coşkun ırmaktı,
Kalbimden taşarak o kalbe aktı;

Gözlerime en keskin bakışla baktı:
"Ben de seni Atsız, ben de ..."der gibi...

ESKİ BİR SONBAHAR

Sonbahardı... Seninle geçiyorduk o yoldan;
Topraklardan, havadan bir hüzün taşıyordu.
Bize yaklaşıyordu.

Gönlümüzde yepyeni bir duygu yaşıyordu.
Rüzgarların değildi bu musiki, bu hüzün;
Hatırladın değil mi? Kuşlar ağlaşıyordu...

Havada bir serinlik... Tatlı bir hayal gibi...
Toprak nasıl meçhuldü tıpkı istikbal gibi?
O gün tabiat başka bir türlü yaşıyordu.
Kalbin acı, gözlerin yaşla dolmuştu senin;
Yapraklar gibi yere dökülüyordu enin;
O nağme mesafeyi, zaman aşıyordu.
O bir beste değildi: Kuşlar ağlaşıyordu.
En hazin şey muhakkak öksüz kalan ocaktır.
Bu ocak hüzünlerle dolup boşalacaktır.

Eski bir sonbaharı, küçük kuşları anmak
Belki veda etmektir sana birkaç satırla...
Yine bir sonbaharda oradan yalnız geçersen
Beraber geçtiğimiz serin günü hatırla!...

UNUTMA

Yetmiş gün bir öksüz gibi yaşadın;
Annenin gittiği günü unutma!
Senin için kendini harcayan kadın,
Unutulmaz oğlum, onu unutma...

Mezarı olursa koy bir kaç çiçek,
Babanın rüyası olunca gerçek.
İstersen dünyada her şeyden el çek;
Bayrağı, ırkını, dünü unutma!

Anneni konuştur getirip dile;
Anlatsın nasıldı çektiğim çile.
Gurbette tükenip dönmesem bile
Unutma oğlum hiç, beni unutma!

KARANLIK

Son ışık söneli nice zamandır;
Rüyalar! Yeniden önüme düşün!
Yardan ayrı geçen uzun yıllarda
Hülyası bulunmaz bir anlık düşün.

Yayını kalbime Ayzıt asalı
Başka bir eldenim, katı yasalı.
Burada koskoca bir gönül masalı
Kaybolur içinde bir damla yaşın.

Aşkı için verince bu kadar emek,
Varlıktan sıyrılıp ruh olmak gerek.
Ey zaman, ey dünya! Geri gelmemek
Üzere sizler de benimle koşun!...

ÖZLEYİŞ

Özledim... Yanıklık canıma değdi...
Özledim, yıllarca daha özlerim.
Hasret türkü olsa, ben onu çalsam,
Kırılıp giderdi nice sazlarım...

Yatın ümitlerim, uykuya yatın!
Bitin hasretlerim, tükenip bitin!
Ayrılık ateşi çetinmiş, çetin;
Onunla dikleşir bütün düzlerim.

Yanımda sanırım, bakarım düştür;
Güldüm zannederken gözlerim yaştır.
Umduğum ne varsa hepside boştur;
Yinede bekliyor onu gözlerim.

Sazlar var: Durmadan gurbeti çalar;
Hayal var: Gözümü, gönlümü çeler.
İçimde bir bülbül şakıyıp çiler:
Özledim, yıllarca daha özlerim...

Adalar Denizinden Altaylar'ın daha ötesine kadar bütün TÜRK GENÇLİĞİNE

1 - Bugünün Gençlerine

Yer bulmasın gönlünde ne ihtiras, ne haset.
Sen bütün varlığına yurdumuzun malısın.
Sen bir insan değilsin; ne kemiksin, ne de et;
Tunçtan bir heykel gibi ebedi kalmalısın.

Istırap çek, inleme... Ses çıkarmadan aşın.
Bir damlacık aksa da, bir acizdir gözyaşın;
Yarı yolda ölse de en yürekten yoldaşın,
Tek başına dileğe doğru at salmalısın.

Ezilmekten çekinme... Gerilemekten sakın!
İradenle olmalı bütün uzaklar yakın,
Doludizgin yaparken ülküne doğru akın
Ateşe atılmalı, denize dalmalısın.

Ölümlerden sakınma, meyus olmaktan utan!
Bir kere düşün nedir seni dünyada tutan?
Mefkuresinden başka her varlığı unutan
Kahramanlar gibi sen, ebedi kalmalısın...

2 - Muallim Arkadaşlarıma

Sen ne elde ve dilde gezen billur bir sağrak,
Ne de sıska bir göğse takılan bir çiçeksin;
Senin de bu dünyada nasibin var: Savaşmak!..
Kayalarla güreşip dağlarda öleceksin.

Yoldaşlık ederekten gökte güneşle, ayla
Aşarsın tepe, ırmak; yürürsün ova, yayla...
Hayata ne biçimde geldinse bir borayla
Daha sert bir kasırga içinde biteceksin.

KIZIL ELMA uğrunda kılıç çekince kından,
Bahtiyarlık denen şey artık geçmez yakından;
Mesut olup gülmeyi sök, çıkar hatırından.
Belki öldükten sonra bir parça güleceksin.

Yüz paralık kurşunla gider "HAYAT" dediğin;
"Tanrı Yolu" uzaktır; erken kalk, sıkı giyin.
Yazık, bütün ömrünce o kadar özlediğin
Güzel Kızıl Elma'na varmadan öleceksin.

– 3 –

Belki bir gün çöllerde kaybedersin eşini,
Belki bir gün ağlarsın kaçtı diye karına.
Işıksız kulübende boranın esişini
Dinleyerek çıkarsın bir ümitsiz yarına.

Gün olur ki mertliğin uğrar kahpe bir hınca;
Namert bir el arkandan seni vurur kadınca;
Bir gün sabrın tükenir... Silahını kapınca
Haykırarak çıkarsın yurdunun dağlarına...

Hayatın kamçısıyla sızar derinden kanlar,
Senin büyük derdinden başkaları ne anlar?
Vicdanını ''Paris''e, ''Moskova''ya satanlar,
Küfür diye bakarlar senin dualarına.

Hey arkadaş! Bu yolda ben de coşkun bir selim,
Beraberiz seninle, işte elinde elim.
Seninle bu hayatın gel beraber gülelim,
Ölümüne, gamına, tipisine, karına...

4 – Asker Kardeşlerime

Atandan kalmış olan kılıcı iyi bile,
Onu bütün gücünle vuracaksın çağında.
Savaş... Bunun tadını ey Türk sen bulamazsın,
Ne sevgili yanında, ne baba ocağında…

Savaşmaktan kaçınır, kim varsa alnı kara,
Kan dökmeyi bilenler hükmeder topraklara...
Kazanmanın sırrını bilmiyorsan git, ara
“Çanakkale” ufkunda, “Sakarya” toprağında.

Siyasette muhabbet... Hepsi yalan, palavra...
Doğru sözü “Kül Tegin” kitabesinde ara...
Lenin’den bahsederse karşında bir maskara,
Bir tebessüm belirsin sadece dudağında.

Yatağında ölmeyi hatırından sök, çıkar!
Döşeğin kara toprak, yorganındır belki kar...
Sen gurbette kalırsan, ben ölürsem ne çıkar?
Ruhlarımız buluşur elbet Tanrıdağı’nda...

– 5 –

Mukadderat isterse seni yoldan çevirsin,
Sen hele bu yollarda yıpranarak aşın da,
Varsın bütün ömrünce bir an nasip olmasın
Yorgunluğunu gidermek serin bir su başında.

Bir gülüşten ne çıkar, ne çıkar ağlamaktan?
Kullar kancıklık eder, bela bulursun Hak'tan.
Gün olur ki bir yudum su ararsın bataktan,
Gün olur ki bir tutam tuz bulunmaz aşında.

Bir çığ gibi yürürsün bir lahza durmaksızın,
Bir ilahi kaynaktan geliyor çünkü hızın.
Duygular ölmüştür... Tapınılan bir kızın
Bir füsun bulamazsın gözlerinde, kaşında.

Istırabı kanına katta göz kırpmadan iç!
Varsın gülsün ardından, ne çıkar, bir iki piç...
Bu varlık dünyasında yalnız senin hiç mi hiç
Bir şeyin olmayacak... Hatta mezar taşın da...

TÜRKÇÜLÜK BAYRAĞI

Türk duygusu her Türkçüye en tatlı kımızdır;
Türk ülküsü candan da aziz bayrağımızdır.

Bayrak ki onun gölgesi Bozkurtları toplar;
Bayrak ki bütün kaybedilen yurtları toplar.

Nerden geliyor? Tanrıkut`un ordularından!
Lakin bize bir beyt okuyor kutlu yarından:

Darbeyle gönüllerde yatan ülkü silinmez!
Atsız yere düşmekle bu bayrak yere inmez!...

KOŞMALAR

1 – AĞIT

Gönlümde yazdığım bu son ağıta
Nazire yaparak coşan dalgalar!
Hastası olup da geç vakit hekim
Arayanlar gibi koşan dalgalar!

Sizin de elbette var ki bir sızınız,
Bundan mı geliyor korkunç hızınız?
Beni de beraber alır mısınız
Kederle kabarıp şişen dalgalar?

Sizinle paylaşsak bu korkunç gamı,
Bitmiyor bu sonsuz ecel akyamı.
Bilmem ki bundan mı titriyor gemi?
Ey dalgakıranı aşan dalgalar?

Hey Atsız! Çöküyor eski bir direk.
Baksan da dünyaya titremeyerek
Hepimiz beraber haykırsak gerek
Ey bela dehrinde pişen dalgalar!.

– 2 –

Dumanlı gözlerim bir hayâl arar,
Tan vakti ufukta güneş yanmadan.
Her güzel dakikam geçer çabucak,
Tadını içip de gönül kanmadan.

Benim de çok tatlı bir dünüm vardı,
Bir ela gözleri süzgünüm vardı.
Ömrümde bir gecem, bir günüm vardı,
Onu da usandım artık anmadan.

Gün olur, ufuklar gönlümü sıkar,
Gün olur ki gönlüm âhımdan bıkar.
Şu yollar hep aynı gurbete çıkar,
Bir pınar başında durup konmadan.

Ömründe gülmedin, rahat bulmadın.
Ölsen de nola ki anılmaz adın...
Hey Atsız! Yirmi beş yılda kocadın,
Başında saçların beyazlanmadan.

– 3 –

Kılıç da, hançer de yaralar ama
O keskin bakışın yarası değil.
Beni bir kez yere çalan bu felek,
Bir dahi toprağa vurası değil.

Hey bu ne denizdir, görünmez dibi,
Şu dağlar dumanlı başımız gibi,
Üstünde esse de kasırga, tipi
Neyleyim, gönlümün borası değil.

Gönüller vermiştir sana varını,
Diyemem: "A yosma düşün yarını",
Sen böyle güzelken günâhlarını,
Korkarım Tanrı da sorası değil.

Demişsin kim: "Bana vız gelir Atsız,
Kendisi kabadır, sözleri tatsız"
Ben senin hakkından gelirdim a kız,
Neyleyim şimdicek sırası değil!

– 4 –

Burada güneş açmıyor,
Ümit kuşu uçmuyor,
Yol yok, kervan göçmüyor,
Dakikalar geçmiyor.

Bir kadının melali,
Bir yavrunun hayâli,
Bir evin öksüz hâl,
Gözlerimden kaçmıyor.

Döndüm vuslat yolundan,
Yandım firkat çölünden.
Tanrı rahmet selinden,
Bir damlacık saçmıyor.

Karardı gündüzlerim,
Kış oluyor yazlarım,
Dumanlanan gözlerim,
Uzak yakın seçmiyor.

Bir gönülüm: Muratsız.
Bir kartalım: Kanatsız.
Kendinden geçse Atsız,
Dakikalar geçmiyor...

5 – SESLENİŞ

Yalnızım, ne kadar aranıp dursam
Başucumda seni bulamıyorum.
Güneşten vazgeçip susuz olsam da
Seninle olmadan olamıyorum.

Şu yollar bilmem ki dağ mı, ova mı?
Gitsem bulur muyum kendi yuvamı?
Kuş! Yolun nereye? Bizim eve mi?
Sen götür, ben haber salamıyorum.

Her gece orda bir yaslanan mı var?
Sessizce kirpiği ıslanan mı var?
Uzaktan bana bir seslenen mi var?
Ne diyor? Sesini alamıyorum.

Acaba yaşlı mı kara gözlerin?
İçimde bir derin yara gözlerin...
Daldı mı uzak bir yere gözlerin?
Görmüyor, bilmiyor, bilemiyorum.

Günleri sayarım, geceler iner;
Beklerim geceyi, yıldızlar söner;
Gizli bir yaram var, durmayıp kanar;
Neresi? Bulup da silemiyorum.

Ulaşsa da sana yolların ucu
Varmağa yetmiyor Atsız'ın gücü.
İçimde dururken bu kadar acı
Hala yaşıyorum, ölemiyorum.

– 6 –

Bu dünyada karar olmaz,
Gelir geçer bahar demi.
Yaman olsa kahpe felek,
Omuz silkip gülemem mi?

Günler bana tuzak olsa,
Geri dönmek yasak olsa,
Yollar nice uzak olsa,
Bir gün geri gelemem mi?

Dünya beni saysın hiçe,
Varsın olsun dağlar yüce.
Felekte var bin bir gece,
Bir tekini çalamam mı?

Ölüm değil bize tasa,
Biz kartalız, hayat ökse.
Yavuz düşman kılıç çalsa
Yumruğumla çelemem mi?

Kırgız atım yağız olsa,
Yol gösteren yıldız olsa.
Bahtiyarlık bir kız olsa,
Silâh çekip alamam mı?

Bahtiyarlık benim tasam,
Fakat o bir zehirli sam.
Bir şey bile yapamasam,
Ercesine ölemem mi?

VARSAĞILAR

– 1 –

Gel be dilber zevk edelim,
Orda yalnız ne yatarsın?
Acı şarap kadehime,
Dudağından bal katarsın.

Kızlar bana bakarsa da,
Yasemin, gül kokarsa da,
Yarın gönül bıkarsa da,
Bugün için sen yetersin.

Dudakların: O ne meydir!
Bu sendeki nice huydur?
Gönlüm nişan, kaşın yaydır,
Kirpiğinle ok atarsın.

Desem sana: "Sevişelim!"
Dersin: "Hayır, konuşalım!"
Desem: "Kız gel öpüşelim!"
O dem hemen kaş çatarsın.

Yarın bir savaş olursa,
Meydanda kan, baş olursa,

‘‘Atsız’’a bir iş olursa,
Kız yine sen yas tutarsın...

– 2 –

Gel bre hey, senin ile

Mey içelim azar azar.
Kahpe felek alnımıza
Ne dilerse onu yazar.

Yazın bahçeler sazlanır,
Yâr dudağı kirazlanır.
Çağırırsan yâr nazlanır.
Çağırmazsan tutup kızar.

Ele girmez bir kuşsa da,
Bize binde bir düşse de,
Yâr gerdanı gümüşse de,
Deli gönül bir gün bezer.

Haydi, durma "dolu" doldur,
Sağrağını göğe kaldır,
Bu günlerin tadı baldır,
Yarın kahpe felek bozar!

Çaldı gurbet rebâbını,
Bitirdi aşk kitabını,
''Atsız'' ecel şarabını
Elbet bir gün içip sızar...

– 3 –

Burada her dem güneş açmaz,
Bazı olur hava puslu.
Bugün yine oldu bahar,
Geldi bir hoş bülbül sesli.

Üzerinden akıyor naz,
Paylaşacak benimle koz.
Dedim: ‘‘Adın Şirin mi kız?’’
Güldü, dedi: ‘‘Hayır, Aslı.’’

Dedim ki: ‘‘Hey bre yosma!
Bir sözüm var, ama küsme,
Bir başlasın, böyle susma,
Ya saz yahut cilve faslı...’’

Dedi: ‘‘Sonra için yanar,
Bakışımdan gönlün kanar.
Dudağımdan başın döner,
iyisi mi, otur uslu!’’

Dedim: ‘‘Dilber! Tavrın yüce.
Etme, konuş akıllıca.
Gönül benzer bir kılıca,
Kanlanmazsa kalır paslı.’’

Dedi: ‘‘Kılıç kına girsin!
Ben güneşim, sen de karsın!
Dayanamazsın, erirsin,
Sevdiklerin kalır yaslı...’’

O güzel kız sattı beni,
Bir hıçkırık tuttu beni,
Yalnız koyup gitti beni,
Salınarak nazlı nazlı.

Gönül orman... Uçtu kuşu.
Bu ormanın bitti işi.
"Atsız" dağdı, geldi kışı
Başı duman, gözü sisli...

– 4 –

Erlik günü geldiğinde,
Yiğitlere şan görünür.
Yığın yığın harcanmaya,
Nice yüz bin can görünür.

Kopunca bir büyük savaş,
Er tez gider, korkak yavaş.
Yüreksize akçayla aş.
Erlere meydan görünür.

Bir gün olur yılda, ayda,
Birleşiriz hep Altay'da.
Güz ayında, kurultayda,
Başı börklü han görünür.

Atsız der ki: Ne var canda?
Yatarız taze çimende.
Rus'un adı her gecende,
Gözlerime kan görünür.

GEL BUYRUĞU

Tanrının "gel" buyruğu tatlılıkla erince
Ona doğru can kuşu nice uçmasın, nice?
Ne yaşamak tasası, ne dünyanın yasası,
Ne de bir kaygı kalır can yükünü derince.

Bu dirlik bir kılıçsa ölüm onun kınıdır;
İkisini birlikte verirler bir verince.
Ecel dedikleri şey erlerin kevseridir;
Gözünü kırpmadan iç, içme çağı erince.

Bir yumunca gözünü, kaybedince özünü,
Çalamazsın sazını öyle inceden ince.
Ne güneş kalır, ne ay; ne ırmaklar akar, ne çay;
Dünyaya gelmedin say yağız yere girince.

Bildiğin neyse unut, Tanrı'ya kavuştun tut,
Bir gün ölüm meleği seni yere serince.
Su gördüğün ne varsa birer birer küçük damladır,
Bir denize akıyor hepsi yerli yerince.

Bitiş gördüğün baştır, mezar beşiğe aştır,
Ölü diriye eştir, düşün biraz derince.
Atsız! Ölüm gerekmek teninde can yaşarken,
Sen burada olmazsın ölüm kanat gerince...

HATIRALAR

Bir anda uzun yıllar aşar hâtıralarla;
İnsan ona derler ki yaşar hâtıralarla,
Mâzideki kanlar, düşünüşler ve sedâlar
İnsan denilen fertleri birbirine bağlar!
Geçmişle bütün bağları çözmek ne ağırdır,
Hayvanların ancak dünü, mâzisi sağırdır.

Mâziyi unutsak bile mâzi kökümüzdür,
En tatlı gülen yüz bize mâzideki yüzdür.
Geçmişte yatar şanlı zaferler, nice haklar!
Tuğrul Beğ'i, Alp Arslan'ı mâzi bize saklar!
Mâzideki bir şanlı fasıldır Kılıç Arslan!
Kâfirlere bir sor ki nasıldır Kılıç Arslan!
İnsanları yüksekte tutan: Hâtıralardır!
Can verdiğimiz şanlı vatan: Hâtıralardır!
Bilmezsen eğer geçmişi, toprakları git, kaz;
Otlarla böceklerde dünün yâdı bulunmaz,
İnsansa bütün yâdı aşar hâtıralarla.
İnsan ona derler ki yaşar hâtıralarla...

AYRILIK

Sevdiğim, kemençede titretiyorken yayı,
Bülbül sustu, unuttu o eski ağlamayı.
Öyle sandım ki gökte kızıllık sardı ayı,
Sevdiğim, kemençede inletiyorken yayı...

Ağaçların dalları saygılarla eğildi,
İçimden çarpıntıyı, gözümden yaşı sildi,
Böceklerin sesleri birdenbire kesildi,
Sevdiğim, kemençede söyletiyorken yayı...

Ayın on dördü gökte yavaşça yükselince,
Bir bağlama başladı önceden ince ince...

Birdenbire gürleşip kemençeye karıştı,
Biri coşkun bir öfke, biri bir yalvarıştı.
Birini inletirken bir kadının elleri,
Birinde bir erkeğin kırılmış emelleri...
Sonra kemençe sustu... Yalnız kaldı bağlama,
Çalkalanarak diyor ki: ''Boşunadır, ağlama!''
Kemençen, bağlamam ve... Gönüllerimiz kırıktır;

Her tatlı sevişmenin sonu bir ayrılıktır...

Gök onun kadar derin, o gök kadar berraktı,
Biraz sonra nazik ay bizi yalnız bıraktı...
Bu ayrılık çağının hicranını bir düşün,
Beni hala yakıyor tadı en son öpüşün!?...

Hazin hıçkırıkları bırakılmış bir kızın,
Hatırlattı bütün o eski ayrılıkları.
Söndürür neşesini gönlümüzdeki hızın,
Bırakılmış bir kızın hazin hıçkırıkları...

YALNIZLIK

Yine akımda bugün sen varsın,
Yine derdinle hayalim hasta.
Bürüsün kalbimi derdin sarsın;
Bir ümit var bu tükenmez yasta.

Bir yaram var! Ona merhem vurman,
Bir hayaldir ki gönülden taşıyor.
Ayırırken bizi yollar ve zaman,
Sana kalbim daha çok yaklaşıyor.

Nerde bilmem o geçen günlerimiz?
Artık onlar yeniden gelmeyecek.
Nerde kırlar, uzayan yol ve deniz,
O öten kuş, o güzel pembe çiçek?

Göklerin ziyneti mes'ut kuşlar
Ötüşürlerdi yağarken yağmur.
Şimdi onlar da melül olmuşlar,
Çünkü artık ne ışık var, ne de nur.

Dinledik rüzgârı sessiz sessiz
Okuyorken bize bir gamlı kitap.
Suya çizmişti gümüşten bir iz,
Yükselirken gece dağdan mehtap.

Şimdi hülyaya gömülmüş ölüyüm;
Ne gelen var, ne giden var, ne soran.
Istırap yaylasıyım gam çölüyüm;
Esiyor sadece gönlümde boran.

Bir hayal âlemi ardında; uzak,
Sisli iklimlere sürdüm, gittim.
Varlığım burada sönüp kaybolacak...
Belki ben şimdiden öldüm... Bittim...

KORKU

Bir lahza uzaktan seni görmem,

Hasretle yanan bağrıma bir damla su oldu.

Sensiz geçerek ruhu karartan koca bir yıl,

Hissiz ve hayatsız bir ölüm uykusu oldu.

Ömrümdeki en korkulu endişe ve duygu,

Sensiz yaşamak korkusu oldu…

AY YÜZLÜ GÜZEL KONÇUY

Mestim bugün aşkınla ay yüzlü güzel konçuy,
Gönlümde esip çınla, ay yüzlü güzel konçuy.

Şevkinle serab ettin, aşkınla harab ettin,
Payında türab ettin, ay yüzlü güzel konçuy.

Sensiz yaşamak boştur, birlikte ölüm hoştur,
Coştum, daha çok coştur, ay yüzlü konçuy.

Sevginle geçip serden, bildim yaralar nerden;
Eyvah kara gözlerden, ay yüzlü güzel konçuy.

Zulmetteki mahımsın, gönlümdeki ahımsın,
Ömrümde günahımsın, ay yüzlü güzel konçuy.

Lebler sücü, bir tas ver; hem neş`e ve hem yas ver;
Hançer mi o kirpikler, ay yüzlü güzel konçuy.

Almış beni albızlar, gönlümde yaran sızlar,
Kurban sana Atsızlar, ay yüzlü güzel konçuy...

GERİ GELEN MEKTUP

Ruhun mu ateş, yoksa o gözler mi alevden?
Bilmem, bu yanardağ ne biçim korla tutuştu?
Pervane olan, kendini gizler mi alevden?
Sen istedin, ondan bu gönül zorla tutuştu...

Gün senden ışık alsa da bir renge bürünse;
Ay secde edip çehrene, yerlerde sürünse;
Her şey silinip kayboluyorken nazarımdan,
Yalnız o yeşil gözlerinin nuru görünse...

Ey sen ki, kül ettin beni onmaz yakışınla,
Ey sen ki, gönüller tutuşur her bakışınla!...
Hançer gibi keskin ve çiçekler gibi ince,
Çehren bana uğrunda ölüm hazzı verince,

Gönlümdeki azgın devi rüzgârlara attım;
Gözlerle günah işlemenin zevkini tattım.
Gözler ki, birer parçasıdır senden İlah'ın,
Gözler ki, senin en katı zulmün ve silahın,

Vur şanlı silahınla, gönül mülkü düzelsin;
Sen öldürüyorken de, vururken de güzelsin!

Bir başka füsun fışkırıyor sanki yüzünden,
Bir yüz ki, yapılmış dişi kaplanla hüzünden...

Hasret sana ey yirmi yılın taze baharı,
Vaslınla da dinmez yine bağrımdaki ağrı.
Dinmez! Gönülün, tapmanın, aşkın sesidir bu!
Dinmez! Ebedi özleyişin bestesidir bu!

Hasret çekerek uğruna ölmek kolaydı,
Görmek seni ukbadan eğer mümkün olaydı.

Dünyayı boğup mahşere döndürse denizler,
Tek bendeki volkanları söndürse denizler...

Hala yaşıyor gizlenerek ruhuma "Kaabil",
İmkânı bulunsaydı, bütün ömre mukabil
Sırretmeye elden seni, bir perde olurdum.
Toprak gibi her çiğnediğin yerde olurdum.

Mehtaplı yüzün Tanrı'yı kıskandırıyordur,
En hisli şiirden de örülmez bu güzellik.
Yaklaşması güç, senden uzaklaşması zordur;
Kalbin işidir, gözle görülmez bu güzellik!

MUTLAK SEVECEKSİN

Kalbin benim olsun diyorum, çünkü mukadder…
Cismin sana yetmez mi? Çabuk kalbini sök, ver!
Yoktur öte âlemde de kurtulmaya bir yer!
Mutlak seveceksin beni, bundan kaçamazsın....

Ram ol bana, ruhun yeni bir âleme girsin…
Yazmış kaderin: Aşkıma ömrünce esirsin!
Aklınla, şuurunla, hayâlinle bilirsin.
Mutlak seveceksin beni, bundan kaçamazsın..

Sevda gibi bir gizli emel ruhuna sinmiş;
Bir haz ki hayâlden bile üstün ve derinmiş.
Gökten gelerek gönlüne rüzgâr gibi inmiş,
Bir sır ki bu, ölsen bile asla açamazsın...

Anlatması imkansız olan öyle bir an ki,
Hülyadaki ses varlığının Bilyesi sanki...
Bak emrediyor: Daldığın alemden uyan ki,
Mutlak seveceksin beni, bundan kaçamazsın..

YAŞAYAN TÜRKÇÜLERE AĞIT

Bir mahşere binlerce kader tutsağı gelmiş,
Titrek ve metin cümle adımlar ona doğru...
Gitmekte bütün kafile, meçhule yönelmiş,
Nerden gelerek hangi karanlık sona doğru?

Her şey kopuyor istemeden kendi yerinden;
Herkes geliyor, sonra da herkes gidecektir,
Milyonla asır geçse de arzın üzerinden,
Bir kere giden bir daha ses vermeyecektir.

Meçhul kaderin çizdiği yoldan gideceksin;
Bilmem ki bu meçhulleri hep Tanrı mı yazmış?

Öyleyse bırak, ruh bütün işkenceyi çeksin,
Bin bir kere ölmeksizin insan yaşamazmış...

DÖRTLÜKLER

Üç ömre bedel kırk yedi yıl gün gibi geçti,
Dünyadaki her zevke dedim: Yok kadar azmış.
Bir başka hayat, başka cihan özlüyorum ben,
Bildim ki ölümden öte gerçek olamazmış...

***

Yürür gün doğmadan yollarda her gün
Sakat, sessiz ve aksak bir hayalet.
İçerden: Bir ziyan olmuş ömürdür,
Dışardan: Neymiş artık var, hayal et.

***

Kimi sessiz yaşayıp öyle göçer;
Kimi teşyi olunur kollarda...
Biri vardır: yaşamış fırtınalı;
Kalacaktır tükenip yollarda...

***

Ne güzeldir anarak Tunga Er efsanesini
Yürümek...
Ruh olup, ordu olup Tanrıdağ'ın çevresini
Bürümek...

***

Beşeriyet denilen fertlerde
Var mıdır olmayan ahmak ve alık?
Bu cihan sanki salaş bir sahne
Ve piyes maskaralık, maskaralık...

***

Darmadağınık ve perişan aklım,
Beni sersem ediyor bunca acı.
Çare yok: Yazdı ezelden Yaradan,
Çare yok: Sade ölümdür ilacı...

KADER

Dünyada gerçi olmadı bir şeyde kârımız
Ukbâda belki olsa gerek itibârımız.
Ağyar gül kopardı dikenden demet demet,
Hâr oldu bağrımızda çiçek yüzlü yârimiz.
Yükseldi arşa neşvesi dünun, esâfilin;
Toprakta gizli kaldı bizim âh ü zârımız.
Baş eğmedik edâniye ikbâl ü câh için;
Mâziye, ırka, sancağadır iftihârımız.
Şâd olmamak olur mu, Kızıl Elma semtine
Bir gün dönerse râyet-i âli-tebârımız.
Hiçbir emel gönülde karar etmiyor bugün,
Ermektedir, şitâya hazin sonbahârımız.
Hakanların dikilmeli Altay'da tuğları,
Varsın cihanda olmaya görsün mezarımız.

AFŞIN'A AĞIT

Ne ümitlerle gelip dünyaya
En güzel ismi takındın: Afşın!
Böyle erken bırakıp gitme neden?
Kaç bahar, kaç yılı doldurdu yaşın?
Kaldı senden bize bir gamlı seda...
Bir vedadır o seda, sade veda!

SONA DOĞRU

Bilsin cihan ki ben bu cihanın nesindeyim,
Bir ülkünün mehabetinin zirvesindeyim.
Dünya denen mezellete dalsın her isteyen,
Ben ırkımın şeref taşan efsanesindeyim.
Herkese bir özleyişle yaşar... Ben de öylece

Altaylar'ın ve Tanrıdağ'ın çevresindeyim.
Merdanelikle şöyle bakıp ayrılıklara
Son menzilin hüzün dolu kâşanesindeyim.
Artık veda zamanına pek fazla kalmadı;
Yorgun ve kimsesiz ölümün bahçesindeyim...

ZİNDAN

Burda güneş açmıyor,
Ümit kuşu uçmuyor,
Yol yok, kervan göçmüyor,
Dakikalar geçmiyor...

Bir kadının meali,
Bir yavrunun hayali,
Bir evin öksüz hali,
Gözlerimden kaçmıyor...

Döndüm vuslat yolundan,
Yandım firkat çölünden,
Tanrı rahmet selinden
Bir damlacık saçmıyor...

Karardı gündüzlerim,
Kış oluyor yazlarım,
Dumanlanan gözlerim,
Uzak yakın seçmiyor...

Bir gönülüm: muratsız;
Bir kartalım: kanatsız;
Kendinden geçse Atsız
Dakikalar geçmiyor...